

srba mitrović

ritual

MI, POGNUTI LJUDI

MI, pognuti ljudi,
U žurbi na tragu smo
Onom što svuda se nudi.
Granična vrednost smo značaja,
Početak beznačajnosti, —
Gluvi za tuđe reči, oholi u samoći,
Bez senke u senci zbivanja,
Veličanstvo s glavom na panju
Rad sprdanja
Daju mu za pravo.

Na nas se čeka,
S nama se računa:
Sabiranje opštih brojeva.
Odričemo se zabluda,
Jer naše reči, nerazumne,
Uzvrata nam u mah
Kolovrat slobode.

Grad pruža nam iluziju
Dramskoga subjekta
U privlačnoj ulozi:
Onoga koji čuti
I ne može
Da odustane.

PONAVLJANJE

U MUKU svoju mukom smo zakopani,
Izloženi opasnosti,
U jaram poslušnosti uprežemo se,
Sapinjemo dužnostima;
Morijom mučeni,
Do kraja upropašteni,
U dosluhu smo a ne u čežnji
Sa onim što posle će biti.

Telo svoje telom svojim hranimo
Da izdržimo što tolko smo puta izdržali,
Da nas ne bude ovde ni tamo
Gde nismo smerali;
Bačeni kao priručni materijal
Zdrava smo snaga za rad
Stavljeni u pogon da istrošeni
Nestanemo bez traga
U već naseljenoj praznini;

Kao da vetar pustinjski
Dah nam oduzima,
Čitav rad beše samo ponavljanje.

JEDNO SHVATANJE

ONO što radimo i gradimo — nije delo,
Tek deo dela, građevna praznina bez duha,
Sa otvorima za ulaženje i prohod, sa rupama

Umesto prozora, sa zagušenim ventilacionim šupljinama
Mračnim svetlarnicama, tesnim odvodima za smeće,
Razgolićenim kanalizacionim cevima i zagađenim
Celijama soba: prostor bez svojstava,
Više ono što nije no šta bi da bude,
Niti dom, niti ruina,
Mesto ako je sklonište da bude
Za danas što nam pripada, najamnicima,
Što mnoge poslove obavljamo rad dobiti
Neizvesne i plitke čežnje,
Izlažući se praznoj smišljenosti,
Zahvalni za sitniš ovog dana, podložni
Onima što će se naseliti za nama,
Množeći se da nam se pridruže
U varvarskom obredu ponavljanja imena,
Prenoseći prazne niti
Međ rušnim zidovima.

MRTVAJA

KANALIZACIONI odvodi i smetljarski servis
Odvlače suvišnu gnjilež i smrad,
Tu blizu; ekstrakcija je neprekidna;
Ali lučevine, izobila,
Jednako ne stižu da se razlože.
Podzid oko grada bubri od živog tla
Kao krasta umesto kože.
U zraku i u vodi rasteže se skrama,
Mumijin ovoj,
Čvrstih spojeva:
Oblaci kužne kiše i jesenje poplave u prigradu
Razblaže fenolni povoj, al dah
Sve teže pritiska.

Grad bi da živi kakav je,
Gnojeći polja za svoju glad,
Da opstane pred smrću što ponavlja se
Kao ciklus godišnjih doba, uvek drugačija,
Što svakad pogodi bliže i zabrine
One što brinu o sebi.

PRIGRADE

PRIGRADE to je grad odbačen
I selo gradu prišlo:
Soliteri, povorke baraka, zemunice,
Jedni kraj drugih i kraj
Bleštavog ograđenog autoputa:
Staništa na raskaljanim livadama,
Pustoš otpadaka i građe:
Rasut šljunak, raskovani sanduci,
Pepeo i katran međ gomilama šteta,
Rupčage, zagađene staze, lokve, šljaka i smrad
Rasturenog dubrišta; beskrajna skladišta
I kolosek pust
Sa dva napuštena prazna vagona.

Zorom kad petlovi se jave
Dva sveta sukobljavaju se i traže:
istorija
I grad bez svojstava.

RITUAL

Šta i kako, više se ne dā izabrati,
Obredu nema priziva,
Opredelimo se kada, dok to možemo
U prosevu ritamske sekvence,
A gde, mesto je, ova stajna tačka,
Ukraj množine žrtvenika, blizu večnice,
Na trgu gde se okupljamo;
Zašto je u nama duboko,
Njegovu pravu meru ne možemo da odredimo,
U nadi bez granica javlja se,
U zovu samouništenja, isto.

dragiša drašković

slepilo

1

Bude li vremena
Zakonom će rešiti
Gde glada
Jedna od dveju glava

Bude li ga samo
Savlađaće nas slepoga vid
Koji upućuje
A znamo da je nestvaran

2

Tajac
Prostorima lahmiris
Gde su pčele
Gde je snaga da sve svlada

Same cvetaju stene
Joj — kasni vetar
U plućima
Samo da se otvori

Bez brige
Moje malo telo
To suve krilo suše
Listaće ovsenu tamu

Bez brige
Naše će grudi
U ona usta vetra
Koja čekaju van

3

Isprazni svaki sat
Budnu i crnu mrvu
Senku svog bledila sna
Svaku klicu što bi u tebe
Isprazni i lezi sam